

mod Folkethinget, Betsfuldningen rettes; Lands-thinget har sine Embedsmænd imellem 2,500 og 4,400 Kr. — jeg siger, at uagtet det er et uheldigt Sammentræk, giver jeg den høitærede Minister fuldstændig Ret i, at dersom denne Ordning kan forliges med de Herrers grundlovs-mæssige Samvittighed, hvorom jeg ønsker at høre pro et contra af de ærede Jurister, vil det borttage Braaden af enhver saadan Insinuation, der kan fremkomme. Jeg billiger fuldstændig, hvad den høitærede Indenrigsminister i saa Henseende har sagt om, at det er en virkelig positiv Fordel, der skaffer os af med nogen Giftblanding i vort politiske Liv. Det Gnefte, det kunde gjøre mig lidt ondt for, hvad Tidspunktet angaar, er vor Stilling til Lønningstillæget. Hvorledes skal vi kunne give Tillæg til Lønninger indtil 2,500 Kr., naar Rigsdagsmændene ikke faae mere end 1,800 Kr., skjøndt de oftre hele deres Virksomhed her. Det er jo næsten en Selvmordsigelse. Det er den eneste Betænkelse ved Sagen, jeg har, men ogsaa dette kommer man vel ud over, og jeg haaber ikke, at Rigsdagen skal gaa fra sit ædelmodige Tilbud om Tillæg indtil de 2,500 Kr., selv paa Grund af dette. Banske vist, jeg indrømmer, at dette er ikke stiftet til at friste til at gaa høiere, det vil sige, hvis man overhovedet føler det som en Dpoffrelse af Tid og Kræfter, at have med den Slags Sager at gjøre, som vi have.

H. Andersen: Der var saa meget Sandt og vigtigt i, hvad den sidste ærede Taler sagde, at jeg kunde være fristet til at lade ham beholde det sidste Ord, men da jeg i Forveien har bedt om Ordet, er der dog et Par enkelte Ting, som jeg vil udtale mig om. Det er erkjendt af Alle, der have udtalt sig ved denne Forhandling, at det Vederlag, som Rigsdagsmændene hidtil have nydt, er for lille i Forhold til den Dpoffrelse, som det er at være Rigsdagsmand. Det er erkjendt af Alle, som have udtalt sig, men derfor er det ikke just den almindelige Erkjendelse over hele Landet. Folk, der ere vante til ikke at faae deres Arbeide høiere betalt end med 2 à 3 Kr. om Dagen, have virkelig vanskeligt ved at begribe, at 6 Kr. om Dagen ikke skal være et rundtillagt Vederlag for en Mand's Arbeide, og for dem, der se saaledes paa Sagen, er der jo en stærk Fristelse til at sætte de lange Samlinger i Forbindelse med den Herlighed at have 6 Kr. om Dagen. Den Forskjel, det gjør, om man har 6 Kr. om Dagen ved dagligt Arbeide i Staten hjemme eller paa et fremmed Sted, fraværende fra Hjemmet og Bedriften, ere disse Menneſter ikke altid istand til at skjelne tydeligt, og de kunne derfor let indvende mod dette Lovforslag, at det er urimeligt at ville forhøje de 6 Kr. om Dagen. Jeg skal indrømme, at der for Mange hører et

vist Mod til at stemme for et høiere Vederlag. Jeg glæder mig derfor meget over, at den sidste ærede Taler (Berg) har dette Mod og har det i tilstrækkelig Grad, det letter Stillingen for adskillige andre Medlemmer, og det letter den ogsaa for mig. Der fremkom fra den ærede første Taler (Suel), som synes at have adskillige og endog væsentlige Ting at indvende imod dette Lovforslag, en Bemærkning om, at det var ubetimeligt at vedtage dette nu. Betimelighedshensyn kunne jo være forskjellige, der kunde jo f. Ex. være Valghensyn, idet man enten stod lige foran Valgene eller lige efter dem — i saa Henseende ere vi jo ganske vist i Uvisshed, idet Ingen er istand til at sige, hvorledes det vil stille sig i den nærmeste Fremtid —, men der kan jo ogsaa være andre Betimelighedshensyn, Hensynet til andre Sager f. Ex., hvorledes det forholder sig med dem, og jeg kunde forskaa, om adskillige ærede Medlemmer nærede den Høielse, at saalænge man ikke kunde komme overens om at forbedre Embedsmændenes Lønninger, hvad ogsaa Mange erkjende burde ske, vilde det maasse være mindre passende for Rigsdagsmændene at forhøje deres egne Diæter. Det er ogsaa et Hensyn, man kunde tage, og det er et Hensyn, man gjerne kunde regne til de noblere Hensyn. Det var en meget freidig Erklæring, som den høitærede Indenrigsminister afgav ved denne Leilighed, at han ikke vilde tage sig det nær, enten Folkethinget vedtog hans Forslag eller ikke, det maatte være Folkethingets egen Sag. Jeg antager, at hvis den høitærede Finantsminister havde afgivet en lignende Erklæring for Embedslønningernes Tillægs Vedkommende, vilde det have lettet Sagen betydelig, thi Folkethinget vilde da fuldstændig have havt Høielsen af, at det var det og det alene, der havde Ansvaret for, om denne Sag gik igjennem eller ikke, og hvad Mere er, Folkethinget vilde have faaet at føle, at Forslaget om Lønningstillæget ikke kunde bruges til Andet end til det, det er til. Jeg tror derfor at det vilde have lettet Stillingen væsentlig, hvis den høitærede Finantsminister havde afgivet en lige saa freidig Erklæring som den, den høitærede Indenrigsminister har afgivet. — Der er et andet Spørgsmaal, som jeg vil tillade mig at berøre ved denne Leilighed, medens vi ere ved at tale om Godtgjørelsen for Rigsdagsarbeidet. Der bestaar i saa Henseende en Ullighed for Medlemmerne af Rigsdagen. Det gjør nemlig en meget væsentlig Forskjel, om man bor her paa Stedet og har sit Erhverv her paa Stedet, eller om man bor fjernt herfra og har sit Erhverv og maasse ogsaa anden offentlig Virksomhed fjernt herfra. Den, der bor paa Stedet, behøver ikke at foretage Reiser hverken for at tilse sit private Erhverv eller sine offentlige Gæver, men den, der bor fjernt herfra, maa nødvendigvis i de lange Samlinger, naar Samlingen trækker ud over flere Maaneder,